

Файні новини

файним людям

Випуск №4

www.finenews.info/ua

26.11.2014

Стрімко спливають у минуле ті часи, коли він усіх завжди й усюди перегравав і перемагав. Епоха всесвітнього зачарування «богатирем», що буцімто підіймає свою державу з колін, минає. Світ дедалі чіткіше бачить його справжню сутність – владолюбного, жорстокого й самозакханого диктатора-вбивці.

Стор. 1

Цей рік багато чому навчив нас. Протягом невеличкого часового проміжку ми змогли зробити те, на що не наважувалися двадцять три роки поспіль – сміливо й голосно заявити світові про себе як про вільне, демократичне суспільство, у якого вистачить сил, аби захистити свою територію й національну гідність.

Стор. 2

СВІТ СТОМИВСЯ ВІД ПУТІНА

Сподівання на те, що неоголошена війна в Україні, швидше за все, стане головною темою засідання Великої двадцятки, не справдилися. Точніше, не справдилися, так би мовити, офіційно: у затвердженому порядку денному не було жодного слова про українсько-російське збройне протистояння. Проте, як відомо, загальна атмосфера й настрої учасників майже завжди стають набагато важливішими за протокол зустрічі. А настрої у G-20 цього разу був неприховано войовничим. Утома від карколомних і непередбачуваних вибриків Кремля читалася на обличчях найвпливовіших світових лідерів. Питання «Who is Mr. Putin?»,

що непокоїло світову політичну еліту всі ці чотирнадцять років, нарешті перестало бути інтригуючим і розв'язалося саме собою, явивши світові справжню вдачу кремлівського господаря. Кількома днями перед цим австралійські очільники взагалі планували відмовити йому у праві ступати на їхню землю. Виручило його лише те, що саміт усе ж таки був економічним, а не політичним – цебто м'якшим у підходах до учасників.

Звичайно, Володимир Володимирович старався «тримати марку», незважаючи ні на що. Чотири бойові кораблі, що склали президентський океанський «кортеж», мусили нагадати закордонцям про грізну

велич Росії (що закордонці насправді подумали про цей ескорт із суден радянського зразку, наразі невідомо, бо вони – люди чемні й подібних думок не розголошують), про твердість і непоступливість її лідера, з яким жарти погані, якому досить усміхнутися «широкою, мужньою, світлою посмішкою», аби увігнати супротивників у шанобливий трепет. Так, він тримався поважно, всміхався зверхньо, звисока кивав оточуючим, немовби роблячи їм не знати яку ласку. Проте як зреагували на цю поведінку господарі й гості поважного міжнародного клубу?

Прем'єр Австралії Ентоні Еббот таки дотримав слова: влаштувати агресорові «холодний душ».

І сюрпризи не змусили на себе чекати. Із зустрічаючих – лише мер Брізбена і прокурор. А ще – юрба активістів із українською символікою, що хором скандувала всім відомо «кричалку». Від цих дрібниць іще можна було б відмахнутися, не надати їм значення, вирізати з загальної телекартини, аби не псувати собі імідж в очах «підданих». Але далі було ще жорсткіше. Ввічливі рукошестискання супроводжувались осудливими поглядами й колочими фразами (як-от «Забирайтеся геть з України!» – від прем'єра Канади), після чого керівники передових держав і взагалі надовго залишили московського гостя у «гордії» самотності – у товаристві

(продовження на стор. 2)

Листи на фронт – від дружин, батьків і дітей – це незримий, але міцний і необхідний зв'язок між армією й народом. Вони найкрасномовніше нагадують солдатів про його місію захисника й визволителя, надають сили й наснаги.

Стор. 3

Прив'язана до нафтогазових цін, оперта лише на експорт енергоносіїв, підірвана світовими санкціями, знесилена воєнними витратами, кремлівська економічна модель невпинно наближається до законного краху.

Стор. 4

Наближається зима. І у польових умовах її панування стає особливо жорстоким і небезпечним. Про що ж треба пам'ятати бійцям, аби не зашкодити власному здоров'ю й життю протягом цих трьох суворих місяців?

Стор. 6

Як у тяжких умовах окупації, в атмосфері нескінченного безчинства «визволителів» і всезагального політичного божевілля зберегти здоровий глузд, оптимізм і людяність? Виявляється, це можливо!

Стор. 8

ВІД ЗАСНОВНИКА

Шановні читачі!

Ми знову разом, адже ви вже вкотре маєте можливість читати наші «Файні новини». І я безмежно радий цьому. А ще я невимовно радю з того, що рівно рік тому почалася революція й принесла з собою грандіозні зміни. Минув лише рік, а стільки всього змінилося!

Чи хтось би сказав раніше, що за рік наш світогляд стане зовсім іншим? Чи хтось міг припустити тоді, що за рік увесь світ докорінно перегляне своє ставлення до України? Чи хтось міг сказати, що ми нарешті навчимося насправді широко цінувати свій прапор, свою культуру, свою приналежність до такої чудової нації як українська?

Ніхто тоді й не підозрював, скільки нам доведеться пережити, через яке пекло пройти. А все починалося просто. Як із зернини хліб, як із промінчика зоря, Майдан почався з маленького й ніби незначущого студентського протесту. Але Україна настільки втомилася від «совка», що вже з нетерпінням чекала на появу цього тендітного паростка. Її народ піднявся, долаючи перепони диктатури й радянські комплекси, власну нерішучість і острах перед майбутнім. Мов колос, що долає твердий ґрунт, підіймаючись із-під землі до чистого повітря і свілого сонця. І байдуже йому до вітрів і громів, адже його призначення – вирости, досягнути й виплекати у собі благодатне зерно. Нас теж нищили, але ми не звернули з обраного шляху. Ми хотіли волі, котра, як з'ясувалося, просто так не дається.

Ще багато нам потрібно буде зробити, ще чимало буде напружених днів, але вже маємо впевненість, що ця війна закінчиться нашою перемогою, й ми зможемо побудувати ту вільну країну, про яку мріяли рік тому.

За цей період трапилося багато позитивного – просто нам важко зараз розглядіти його на похмурому тлі війни й розрухи. Наша газета – лише дрібна частка тих великих прогресивних зрушень. Але це теж – внесок у спільну боротьбу з агресором.

Бережіть себе й вірте у перемогу!

Широ ваш,
Микола Шваб

(початок на стор. 1)

симпатичного сумчастого ведмедика.

Врешті-решт, не витримавши всезагальної зневаги, Путін вирішив покинути зібрання. І вже наступного дня керівник кремлівської прес-служби Дмитро Песков «авторитетно» розтлумачував «недотямкуватий» репортерській і глядацькій публіці причини поведінки свого шефа: «Володимир Володимирович просто стомився». Мабуть, лише пам'ятаючи про норми поведінки на прес-конференції або, може, боячись покарання, журналістське товариство стримало сміх у відповідь на таке непереконливе пояснення. Уважний репортерський погляд прочитав за цим яскраве послання, що його надіслала Москві уся планета через посередництво найвпливовіших політиків: «Володимире Володимировичу, світ утомився від вас!»...

І вже невдовзі після його від'їзду лідери США, Японії та Австралії уклали усну угоду про створення антипутінської коаліції. Спитати б, а що за діло нам, страждаючим від війни українцям, до тих дипломатичних реверансів і як вони вплинуть на нашу подальшу долю? Чи не дасть світова спільнота знову задній хід в обмін на дешеві енергоносії

з РФ? Або, чи не викличе цей бойкот новий напад люті у кремлівського диктатора й чи не обернеться новими смертями та руйнуваннями? Навряд. На дипломатичні інакомовлення ще можна відповісти фальшивими запевненнями у власній невинуватості. А от чим відповісти на щире презирство всього світу? Черговими зухвалими гаслами про радіоактивний попіл? Тепер уже не вийде. Цими шовіністичними штампамі можна легко задурити голови совковій публіці, готовій схвалити будь-який міжнародний злочин, якщо він прикривається гучними гаслами. А світове співтовариство – щиріше й прозорливіше. І чітко усвідомлює межі фальші й лицемірства, які жоден правитель не може переступати. Мало того: вже невдовзі після від'їзду, чи краще сказати – ганебної втечі, кремлівського очільника, лідери США, Японії й Австралії оголосили про створення антипутінської коаліції.

То чого ж нам чекати цього разу від північного сусіда? Широкомасштабної агресії? Ні, тепер хіба що дедалі дрібніших воєнно-політичних капостей. Із тією ж самою поважною міною «миротворця», що робитиме їх ще більш огидними й жалюгідними. А, значить, і легко переборними.

Максим Зеленчук

ПОРОШЕНКО: УКРАЇНА ГОТОВА ДО ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ З РФ

Президент України Петро Порошенко в інтерв'ю німецькій газеті «Bild» розповів, що його держава вже повністю підготувалася до можливої повномасштабної війни і що наразі українські Збройні Сили знаходяться в набагато кращому стані, ніж це було лише п'ять місяців тому. Отже, якщо події почнуть розвиватися всупереч затвердженому мирному планові, армія буде цілком спроможна дати гідну відсіч агресорові. Президент вважає, що Україна готова до сценарію повномас-

штабної війни з Росією.

При цьому голова Української держави наголосив, що, попри прихильність до мирного розв'язання конфлікту, пам'ятає про необхідність тримати порох сухим. Він нагадав, що українські виробники доклали максимум зусиль для дооснащення війська необхідною технікою.

Раніше, на нараді з представниками силових відомств, Президент запевнив у відсутності причин для паніки.

Джерело інформації: www.unian.ua

ДАЙДЖЕСТ НОВИН

ВИШЕГРАДСЬКА ЧЕТВІРКА
ВИЗНАЛА РОСІЮ АГРЕСОРом

16 листопада 2014 року

Сьогодні у Братиславі відбулося чергове засідання Вишеградської четвірки, присвячене 25-річчю падіння соціалізму у Східній Європі. По його завершенні Президент Словаччини Андрій Кіска, виступаючи на підсумковій прес-конференції, заявив про згоду його колег – очільників Польщі, Угорщини й Чехії – з висновком, що захоплення російськими військами Криму містить усі ознаки міжнародного злочину. Голова Словацької держави закликав Євросоюз надати всебічну підтримку Україні, зазначивши, що її успішний мирний розвиток принесе чималу користь не лише їй самій, але також і всьому європейському та світовому співтовариству.

Джерело: www.ukrinform.ua

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА З
ЕСТОНІЇ

16 листопада 2014 року

На склад київського офісу Міжнародної організації у справах біженців при ООН прибула партія гуманітарної допомоги з Естонії. Вміст вантажу складає 20 тонн сухого молока, 4,5 тонни супових консервів і 4,7 тонни консервів м'ясних.

Ці продукти плануються відправити до Одещини – внутрішнім біженцям з окупованих територій.

Джерело: www.politics.puls.kiev.ua

КОМПЕНСАЦІЯ ЗА ЗРУЙНОВАНЕ
ЖИТЛО

14 листопада 2014 року

Очільник Мінрегіонбуду Володимир Гройсман на зустрічі з представниками ООН розповів про урядову програму компенсації власникам знищених або пошкоджених осель у зоні АТО – від 10-ти до 150-ти тисяч гривень (залежно від ступеню пошкодження).

У відповідь на це керівники відділу з надзвичайних ситуацій при Верховному комісарі ООН у справах біженців Террі Морель запевнила у готовності надати Україні грошову і професійну допомогу у розв'язанні цих питань.

Джерело: www.unian.ua

Солдате, твої близькі зараз співпереживають твоїм фронтовим труднощам, тримають за тебе кулаки, моляться за перемогу й стараються передати тобі частку душевної теплоти у цих листах!

Любі наші захисники, воїни, справжні чоловіки!
Дякую вам за те, що ви захищаете нашу Батьківщину!
Нехай мої побажання принесуть вам удачу! Нехай із цими словами передається вам усе тепло мого серця!
Повертайтеся живими! Міцно обіймаю вас усіх!

Ольга,
м. Київ

***

Любий солдате!
Щиро дякую тобі за мужність і самовідданість, за готовність захищати нашу Україну!
Я тішуся з того, що у нас є стільки справжніх, відчайдушних чоловіків, готових стати на захист Батьківщини у цей скрутний час. І сумую з того, що вам доводиться ризикувати життям заради нас... Ми пишаємося вами й молимося за вас. Кожного дня й кожної години. Я впевнена, що ви там відчуваєте це – наші думки, наші молитви й нашу підтримку. Нехай Бог береже вас! І нехай завжди будуть поруч із вами ваші ангели-охоронці. Спасибі тобі, мій рідний! Бережи себе і своїх побратимів! Хай оминають вас ворожі кулі! Повертайтеся додому живими й здоровими! Слава вам, герої!

Оксана
м. Київ

***

Дорогі наші хлопці!
Я дуже сподіваюся на те, що всі ви вже незабаром повернетесь додому живими й неушкодженими. Хай допомагає вам у цьому та вища сила, у яку ви вірите!
Тримайтеся, братики! Бажаю вам перемоги!

Катерина,
м. Дніпропетровськ

***

Привіт, дорогий солдате!
Хоча я не знаю тебе особисто, проте дуже тобою пишаюся! Ти – справжній чоловік! І ти довів це вже

самим своїм перебуванням там, під ворожими кулями й снарядами. Завдяки тобі я зараз можу прокидатись уранці, не відчуваючи страху, не турбуючись, що війна може дістатись до Києва. Адже ти захищаєш у тому числі й мене.

Війна навчила нас бути готовими до всього. І я нині навчаюся на військово-медичних курсах, хоч за освітою й не лікар. Як знати: може, нам іще доведеться зустрітись з тобою там, на фронті. Проте краще нехай би цього не сталося. Хай ця війна швидше мине – як страшний сон. І краще ти прийдеш до мене у гості. Я готова влаштувати екскурсію Києвом для тебе, твоїх товаришів і родичів – аби ви побачили, яку красу ви захистили від вогню й руйнації і що ваша важка ратна праця не була даремною.

Ти для мене – найкращий!
Спасибі тобі, захиснику!

Альона,
м. Київ

***

Дорогі наші захисники!
Низький вам уклін за те, що ви охороняєте нас! За те, що завдяки вам я нині щоранку бачу сонце й чисте мирне небо!
Повертайтеся живими й здоровими!
Ви для мене – справжні герої! Я пишаюся вами й хочу вирости схожим на вас!

Дмитро, 14 років,
м. Київ

***

Любий брате!
Сьогодні тільки ти й твої товариші є нашою надією. На вас тримається мирне життя безлічі українських міст, містечок, сіл. Сьогодні ми, як ніколи уважно, стежимо за повідомленнями новин, намагаємося дізнатися якомога більше про реальну ситуацію на передовій, щоразу сподіваючись на фразу «Серед бійців українських Збройних Сил втрат немає».

Відчуй силу молитов, які цохвилини йдуть від тисяч і тисяч сердець? Я молюся за

тебе так само, як мільйони інших жінок моляться за своїх синів, братів, чоловіків. І я знаю: ти неодмінно повернешся живим і здоровим!

Війна зриває маски, стирає фальш, відкриває справжню сутність людську. І тепер я знаю, наскільки мужні й сильні наші чоловіки. Ви – найкращі! Ви – дивовижні! І я не припиняю дивуватися вашій силі, витримці, рішучості!

Якщо відчуєш біль, якщо на мить здасться, що увесь світ – проти тебе, згадай мої слова: ти – найкращий!

Воєнне жакіття неодмінно скінчиться. Буде встановлено мир. І це станеться завдяки тобі. І я, і ще мільйони українок це пам'ятатимуть.

Хай береже тебе Господь! Міцно обіймаю тебе, брате!

Анастасія,
м. Миколаїв

***

Привіт тобі, захиснику України!
Щоранку впродовж кількох місяців я молюся за тебе й твоїх побратимів – захисників нашої вільної й гордої Батьківщини. Пишаюся тобою. Дякую тобі за смливість, за захист нашої землі від загарбників. Вірю, що мій лист буде тобі оберегом і жодна куля не влучить у тебе. Я – корінна кримчанка. Та нині волею долі живу на Галичині і сподіваюся на скоре завершення війни й повернення Криму до складу України. І ми з тобою повернемося – кожен до своєї рідної домівки й родини. Молюся за це щодня!

Ельвіра,
м. Львів

***

Величезний привіт і подяка всім захисникам України! Завдяки вам моя мала батьківщина була, залишається й буде українською! Дарма, що деяких моїх землячків це доводить до істерики. Але для них у мене завжди готова відповідь: «Хочете до Росії – чартери на Колиму вирушають кожного дня!»

Окремо хочу переказати вітання захисникам Донецького аеропорту. За останні два тижні вони стали для мене найріднішими (чи тому, що про них часто розповідають, чи тому, що це летище – найближча до мого дому гаряча точка). Нехай береже вас Бог! Хай дають вам наснаги думка про рідних і підтримка небайдужих! Я хочу побажати вам усім щастя, удачі та скорой Перемоги (бо витримки, стійкості й інших богатирських якостей у вас і так – без меж)! Слава вам, герої! Слава Україні!

Тетяна,

м. Краматорськ, Донеччина

***

Доброго дня вам, шановні наші захисники! Радію змозі надіслати вам вітання й повідомити, що у ваших лавах нині чимало моїх земляків. Пишаюся тим, що нині, стоячи пліч-о-пліч із вами, наші хлопці захищають Батьківщину від нових фашистів! Бажаю вам усім вистояти у цій важкій боротьбі й повернутися додому живими – до своїх рідних! Вони дуже чекають на вас!

Володимир,

м. Світловодськ

ДЕСЯТЬ ЧИННИКІВ, ЯКІ ПРОДОВЖАТЬ РУЙНУВАТИ РОСІЙСЬКУ ЕКОНОМІКУ

Останніми днями у блогах з'явилися повідомлення про те, що «падіння рубля вичерпано», а «ріст бакса закінчений – це межа» й інше подібне. Наше бачення ситуації: це падіння рубля ще зовсім не сягнуло межі, й ми десь на середині путі.

Глибина хронічних проблем у побудованій Путіним путіноміці настільки велика, а зовнішні та внутрішні чинники настільки серйозні, що поточна девальвація дерев'яного – це поки лише квіточки, а ягідки, як і належить, будуть попереду.

Думаємо, девальвація дерев'яного у 2015 році сягне ста – ста п'ятдесяти відсотків від позначок січня-лютого 2014 року, й це ще буде не межа.

Які ж чинники викличуть серйозну девальвацію рубля у 2014–2015 роках? Дозвольте нам перелічити принаймні десять причин для подальшого падіння рубля.

1. У грудні 2014 року російські компанії та банки муситимуть виплатити іноземним кредиторам близько \$30 млрд.

2. Санкції скасовувати не будуть – не для того їх запроваджували. І Крим не пробачать – навіть не сподівайтесь! Більше того, у зв'язку із подальшою підтримкою терористів із Луганди й Донбасу санкції проти Москви вкотре будуть посилені (термін: кінець 2014 – початок 2015 рр.).

При цьому є велика вірогідність, що навесні 2015 року почнеться нова стадія гарячої війни проросійських збройних формувань проти української армії, що також додасть політичної нестійкості до стану російської валюти.

3. Нафта через довгострокові фактори світового попиту-пропозиції ввійде у коридор 50–65 доларів, що також збільшить проблеми російського бюджету.

4. Після Нового року почнуться каскадні зниження суверенного рейтингу Росії міжнародними рейтинговими агентствами, банкрутства середніх і малих бізнесів через зростання податків, що негативно позначиться на стані й наповнюваності державного бюджету.

5. Наростання проблем у банківській сфері РФ і криза у споживчому кредитуванні зроблять свій негативний внесок у посилення стагнації російської економіки.

6. Відсутність інвестицій, а також монопольні підвищення внутрішніх цін викличуть подальше погіршення стану економіки й російського бюджету.

7. Після Нового року почнуться арешти держмайна за рубежом і блокування державних рахунків у справі про компенсацію близько 52 мільярдів доларів колишнім акціонерам «Юкоса».

8. Фонд національного добробуту у першому кварталі 2015 року буде успішно роздерибанений між друзками Путіна

(такий собі дружній міжсобойчик на \$85 млрд!) Тож валютні резерви Росії за раз схуднуть на \$85 мільярдів.

9. У 2015 році прогнозується відтік капіталу в розмірі не нижче цього року – \$100 мільярдів (за оптимістичною оцінкою Центробанку РФ).

10. На нашу ж думку, цей відтік буде істотно більшим.

Усі ці чинники (й не тільки ці) передрікають вельми печальний стан економіки й валюти Росії у 2015 році й далі. Думаємо, що 60 дерев'яних за долар – це буде ще не межа.

Часи на нас чекають невеселі. Надто довго шахраї та злодії роздували губи – чотирнадцять жирних років ані біса не робили для диверсифікації та реального розвитку російської економіки, а тільки монополізували економічну систему, знижуючи конкурентоздатність, та крали. Тепер же настав час сплачувати за рахунками.

Джерело: www.rusjev.net

ЯК РЕАГУВАТИ НА ПОТОЧНУ СИТУАЦІЮ?

Найближчими днями очікується масовий вплив панікерських настроїв.

1. В інтернеті здійматиметься грандіозна істерія на теми «Все пропало!», «Ми всі померемо!», «Порошенко, Яценюк, Аваков, Полторак, Муженко все злили!», знову «Все пропало!» й далі по колу. Особливу увагу слід звернути на тих, хто ховає свою личину під усякими загадковими ніками та йменнячками. Особлива істерика очікується від тих, хто місяцями лестив юрбі, говорячи: «Ви, народ, можете самі все вирішувати». Можемо, так. Але ті, хто говорив це, надто нав'язливо завойовували довіру, аби у потрібні моменти нею скористатися. Отже, момент перший – «Стоп паніка!»

2. Момент другий. Росія накопичила достатню кількість сил, аби спробувати прорвати нашу оборону. Чи хоч зімітувати такі спроби. Друге – вірогідніше. Наступ або його імітацію Росія може вести не більше 10–14 днів, після чого у будь-якому разі настає оперативна пауза, бо, враховуючи ту тупість, із якою росіяни ведуть наступ (спираючись тільки на величезну чисельну перевагу), будь-що призведе до виснаження наступальних груп. Тобто вистояти треба два тижні!

3. Чому для наступу цей час – ідеальний? По-перше, він не ідеальний, бо вже спливає. Після двадцятих чисел листопада вести наступальні дії складно. По-друге, шанс Москви на успіх полягає у тому, що Україна знов опинилась у напівпідвішеному стані. Через підкилимну гризню наших коаліціантів, про що буде мова далі. Отже, момент третій. Петре й Арсенію, що довше ви зволікаєте й не оголошуйте світові та країні про те, що ви вже домовилися, то більше проблем створюєте собі й нам. І не треба звинувачувати один одного – винні будете обидва. Якщо не перестанете бавитися у каламутні підкилимні ігри.

4. Момент четвертий. Навіщо Москві зараз розхитувати ситуацію імітацією наступу чи й самим наступом? Тут два варіанти. Перший

(він же – головний) – зробити наших більш поступливими. Зима близько. А з нею на окуповані землі приходить тихий жах.

Є ще й запасний варіант: розхитати ситуацію на фронті, посіявши паніку і страхом змусивши українську армію повернути зброю проти слабшого супротивника – власного уряду. Я не вірю у наявність серед наших бійців такої кількості дурнів і боягузів, але провокацій на цю тему буде безліч. Значить, момент четвертий – не вестися на провокації. Революція у Києві – це кінець України! Будь-яка революція мусить зупинитися вчасно, інакше – кінець усій справі. Зараз – лише тиск на владу, але не стрясання влади. Треба дати новій Раді зібратися і почати адекватні дії.

5. Момент п'ятий: «Російські танки у Києві!» Не буде їх там! Тиск чинитиметься на Східному фронті з надією на зраду у тилу.

6. Момент шостий: «Генерали зрадили нас! Ми програємо!» Наші генерали – далеко не янголи, проте, якби не їхня обачливість і боязкість (до речі, до Іловайської трагедії призвела зайва сміливість плану – резервів на крайній випадок не передбачили – у підсумку й допомогти не змогли, а сміливість не властива нашим вищим командирам), ситуація, як це не дивно, могла бути гіршою. Це той випадок, коли зло – на благо.

7. Момент сьомий, сумний.

Росія битиметься головою об стінку, доки не забризкає цю стінку власними мізками. З іншого боку, це означає, що війна з нею може тривати менше, ніж очікувалося.

8. Постає закономірне питання: що робити? Відповідаю по пунктах:

а) відкинути паніку, замінивши її корисною працею на фронті й у тилу;

б) готуватися до того, що з початком роботи нової Ради візити під її стіни доведеться потроїти (рекомендую вже зараз писати туди листи й шукати контактів із новообраними депутатами й сам готую зараз кілька звернень до народних обранців, аби

вже до двадцятих чисел представити їх на обговорення широкій аудиторії);

в) допомагати фронтові й молитися за наших солдатів (самої лише молитви замало – вона має сполучатися з конкретно дієвою допомогою);

г) заспокоїтись і зайнятися впорядкуванням і поліпшенням власного життя; хочете бачити країну кращою – станьте кращими самі, не чекаючи ласки від Президента чи Прем'єр-міністра, бо ваш життєвий успіх – передусім у ваших же руках, а влада мусить лише сприяти вашому особистісному зростанню.

Я вірю, що ми збудуємо успішну країну, яка розтрошить усіх своїх ворогів, і наші нащадки пишатимуться нами. Для цього слід опанувати себе, спокійно розмірковувати і спокійно діяти. Є чудова українська приказка: «Очі бояться, а руки роблять». Прийшов час і очам не боятись, і рукам працювати. Від нас вимагаються сміливість і непохитність, зваженість рішення, розумна і конструктивна критика. Думаймо і діймо!

І все буде добре!
Слава Україні!

Юрій Богданов

ОЛЬГІНСЬКІ ТРОЛІ В УКРАЇНІ

Одним із інструментів російської пропаганди нині є тролі — проплачені коментатори. Вони заповнюють гілки обговорень різних сайтів, форумів та сторінок соціальних мереж. Просто рятунок від цих пронира немає. Будь-яку тему здатні перекутити чи перебрехати, опустити рівень дискусії нижче плінтуса. Часто просто закидають гілку розмови матюками і брутальщиною. І врешті-решт дискусія, яка перед цим жваво точилася, перетворюється на смітник. І долучатися до неї користувачі не мають жодного бажання.

Завважу, що тролінг у тій чи іншій формі існує давно. На початках він зустрічався найчастіше у блогах Живого журналу. А от більш масштабним, керованим, оплачуваним явищем це стало у Росії. Приблизно рік тому. Ця справа вилучена на виробничій рейки. Перша, й досі найбільш впливова, контора, у якій працювали «виробничники», була створена влітку 2013 року в Ольгіно (передмістя Санкт-Петербурга) з офіційною назвою «Агентство інтернет-досліджень». Згідно із штатним розкладом станом на квітень 2014 року тут працює до 600 людей. Серед них – блогери, коментатори, журналісти, перекладачі. Завдання було поставлене чітко: критикувати російську опозицію та все, що з нею пов'язане, а режим Путіна розхвалювати й пишатися здобутками «Єдиної Росії».

Так звані штатні блогери мають норму написання постів та коментарів. «Ми працювали по 12 годин два дні через два. У блогера норма — 10 постів на день, 750 символів мінімум, у коментатора — 126 коментарів і два пости. У блогера в розпорядженні три акаунти. Десять технічних завдань йому потрібно між ними розподілити. Технічне завдання складається з тези, новини або висновку, якого врешті-решт повинен дійти читач. Цебто потрібно підігнати рішення під відповідь. «Умовно кажучи, ти пишеш, що випік пиріг, а в кінці — як добре в Росії жити та який Путін хороший», – розповів в інтерв'ю «Діловому Петербургу» колишній троль.

Контора керується з офісу фірми «Конкорд», власником якої є олігарх Євген Пригожин, особисто знайомий з Путіним і поза очі прозваний шеф-кухарем Кремля. Пригожинський «Конкорд» накривав

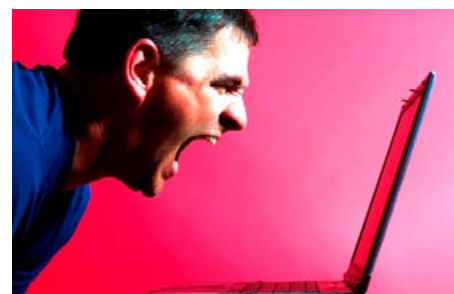
столи під час інавгурації Путіна у травні 2012 року. Підтвердженням зв'язку «Конкорду» з ольгінськими тролями є інформація, опублікована «Анонімним інтернаціоналом». Блогер Андрій Мальгін переконаний, що якщо теперішній темп витрат збережеться, то «ферма тролів» буде коштувати Пригожину біля \$10 млн. на рік. Фундаментальне розслідування по ольгінських тролях провела журналістка «Нової газети». У значній мірі цю тему висвітлювали такі видання як «Інсайдер», «Фонтанка.ру» та інші. Той же «Анонімний інтернаціонал» викладав у мережу контакти працівників контори, листування. Правда, юристи з Росії вимагали від файлообмінника ex.ua, щоб листування було видалене, а користувач заблокований. Та нічого в них не вийшло. Архів і досі на місці.

Цікаво, що після потоку критики виконавчий директор АІД Михайло Бурчику своєму блозі заявив, що пишається званням троля. Нічого не скажеш, почесна професія!

Якщо спочатку ольгінським тролям наказували в основному працювати лише по Росії: пишати промовою Путіна на Новий рік, викривати Навального за п'янку, то з початком революційних подій в Україні вектор змінився. Тролі почали «мочити» учасників Майдану і критикувати вже українську опозицію. З переписки, яку оприлюднив «Анонімний інтернаціонал», стає відомо про щедро оплачувані статті й коментарі. Невдовзі ця контора обзавелась і філіалом – новинним агентством «Харків», – утримання якого обходилося Пригожину трохи більше, ніж у мільйон рублів на місяць. Агентство досі працює. І явно не в проукраїнському напрямі. Тому не варто дивуватися, що Ленін упав лише нещодавно.

Небезпека діяльності тролів не перебільшена, а навіть навпаки – недооцінюється. Варто лише згадати два випадки.

Перший — напад озброєних проросійськи налаштованих осіб на проукраїнський мітинг в Одесі. Внаслідок некомпетентної роботи міліції тоді сталася трагедія у Будинку профспілок. Верески у стилі «Бендері убілі русскі!» по інтернеті рознесли саме тролі. Про дійсний перебіг подій того дня написав очевидець, одеський блогер паракі. Другий випадок – це провокації у Маріуполі

на 9 травня, коли підставні люди розіграли спектакль, створюючи паніку у центрі міста та перешкоджаючи українським військовим. У ньому українська армія підносилася як агресори, місцеві мешканці — як жертви. Детально проаналізувала цю провокацію у своєму розслідуванні «Маски-шоу консервів» блогерка Наталія Саражинська. Але ж багато хто повірив, що українські солдати розстріляли мирних маріупольчан. І в цьому випадку «розганяли» знову-таки брехливу інформацію по мережі саме тролі.

Якщо мешканці Донбасу та росіяни досі сумнівалися, яку сторону взяти в протистоянні Майдан-Антимайдан, то брехливий опис і коментування події в Одесі та Маріуполі «підштовхнули» на бік антимайданівців. Як наслідок маємо сотні бажаних росіян рятувати слов'ян від фашистів-бандерівців. І маємо сотні тисяч загиблих росіян і українців.

Розповідає одна із жертв пропагандистських тролів: «Кремлівські тролі небезпечні. Кількість їх зростає, бо їх підготовують наближені до Путіна особи. І існувати ці потвори будуть доти, допоки їм платитимуть 15 рублів за коментар».

Однією з останніх тенденцій стало заповнення тролями соціальної мережі «Фейсбук» і мережі мікроблогів «Твіттер». Раніше ці паскудники здебільшого паслись у «Живому журналі» та «Вконтакті». Більше того, для навіювання іноземцям проросійського бачення щодо Криму, Донбасу та українського керівництва, тролі вже завойовує сайти іноземних ЗМІ.

Отже, тролі не сплять, тож маємо й ми бути пильними. Не виключаю, що вже скоро злі духи інтернету почнуть обливати словесною отрутою і цей мій допис.

Sadaka

ПРАВИЛА ВИЖИВАННЯ В ЗИМОВИХ ПОЛЬОВИХ УМОВАХ

Настає зимовий час. Час, коли невелика помилка або неухважність може закінчитися вельми плачевно. Головне питання: як уникнути переохолодження й як не замерзнути у зимову пору? І якщо раптом все ж таке сталося, то якою має бути перша допомога при обмороженні та переохолодженні? Звичайно, запропоновані нами правила можуть корегуватися відповідно до поточної ситуації (а у бойовій обстановці досить часто доводиться переступати через загальноприйняте «не можна»), але нехай вони стануть для читача базовими знаннями про правила виживання у польових умовах взимку.

Перша і найголовніша порада – будьте уважні!

Ви повинні бути напоготові і бачити потенційну небезпеку. Не пропустіть симптоми переохолодження та обмороження не лише у товариша, а й у себе також. Завжди і вчасно струшуйте сніг з одягу.

Не забувайте про дисципліну і не лінуєтесь

– сніг постійно працює над тим, щоб зіпсувати ваше спорядження і намочити ваш одяг. Зберігайте спорядження в порядку і прибирайте його, коли не використовуєте, інакше сніг його зіпсує. Потрібно бути дисциплінованим, витираючи і обтрушуючи одяг. Потрібно бути дисциплінованим, стежачи за своїм взуттям, адже завтра воно вам знадобиться.

Детальніше про переохолодження

Переохолодження (гіпотермія) – виражене зниження внутрішньої температури тіла.

Внутрішня температура тіла (ВТТ) при переохолодженні падає нижче 35°C. Переохолодження, яке швидко розвивається, нерідко називають замерзанням. Переохолодження може відбутися навіть при температурі навколишнього повітря, помітно вищій за 0°C. Зокрема у людей, що знаходяться в несвідомому стані (наприклад, при пораненні), або у вимушено знерухомленому (наприклад, в завалах після бомбардувань) та ін.

У людини, яка зазнала переохолодження, повільно наростає дезорієнтація, і вона стає безпорадною.

Симптоми

Переохолодження іноді починається настільки поступово і малопомітно, що ні потерпілий, ні оточуючі не усвідомлюють того, що відбувається. Рухи людини стають млявими, незграбними, реакції – загальмованими, мислення – уповільненим; у висловлюваннях порушена логіка; іноді виникають галюцинації.

У розвитку цього стану розрізняють 3 стадії. У першій стадії (ВТТ – нижче 35°C) у потерпілого спостерігаються такі симптоми: блідість, «гусяча шкіра», уповільнення і невиразність мови, слабкість, сонливість. У другій стадії (ВТТ нижче 33°C) – шкіра бліда, холодна, синюшна; дихання рідке (8–10 за хвилину), пульс уповільнений (40–50 ударів на хвилину), артеріальний тиск знижений. У людини відзначається виражена сонливість, контакт з ним утруднений, довільні рухи порушуються; можливі також блювота і посилене сечовиділення. У третій стадії (ВТТ нижче 31°C) потерпілий знаходиться в несвідомому стані, м'язи спазмовані, щелепи стиснуті. Дихання уповільнене (3–4 за хвилину), пульс 32–36 ударів на хвилину, артеріальний тиск різко знижений або не визначається, зіниці різко розширені. У цьому стані висока ймовірність зупинки серця.

Причини

Гіпотермія виникає, коли організм втрачає тепло швидше, ніж може відшкодувати його дефіцит за допомогою переробки поживних речовин. В умовах холодного вітру тепловіддача підвищується за рахунок переміщення потоків повітря. Нерухоме положення протягом довгого часу на холодній землі або металевій поверхні, особливо у вологому одязі, призводить до втрати тепла організмом і передачу його більш холодній поверхні – це механізм проведення. Набагато більше тепла віддає й оголена шкіра (особливо шкіра голови) за рахунок випромінювання тепла та випаровування поту.

Переохолодження часто розвивається у людини, що знаходиться у холодній воді, і тим швидше, чим нижче температура води. Необхідно знати про небезпеку занурення навіть на кілька хвилин у крижану воду і більш тривалого перебування в помірно холодній воді, так як у потерпілого часто спостерігається дезорієнтація, неадекватна поведінка.

Лікування

На ранніх стадіях переохолодження постраждалого достатньо переодягнути у теплий сухий одяг, дати йому гаряче питво і зігріти в теплому спальному мішку. Якщо потерпілого знайдено в непритомному стані, то в першу чергу необхідно запобігти подальшій втраті тепла: загорнути людину в теплу суху ковдру і, якщо можливо,

помістити в тепле приміщення, одночасно подбавши про негайне транспортування в лікарню. Якщо зберігається самостійне, хоча і рідкісне, дихання і рідкісні ритмічні серцеві скорочення, то проведення серцево-легеневої реанімації поза лікарнею не рекомендується, оскільки раптовий поштовх може викликати порушення серцевого ритму (аритмію), небезпечне для життя. Якщо ж самостійне дихання і серцева діяльність відсутні, а людину знайдено в непритомному стані, то серцево-легенева реанімація є єдиним засобом порятунку його життя. Ймовірність смерті потерпілого, що знаходиться в несвідомому стані, висока, тому таким людям потрібне лікування і спостереження в лікарні, де шанси вижити підвищуються. Смерть від переохолодження констатують тільки після того, як зафіксовано відсутність ознак життя після зігрівання.

Труднощі зими

Взимку для всього потрібно багато часу. Ходити повільніше, готуєш довше... Велика кількість одягу на вас ускладнює ваші дії. Навіть рукавиці, які потрібно знімати і надягати, «з'їдають» ваш час. А на виконання всіх завдань у вас є лише коротенький світловий день.

Взимку вас підстерігає більше небезпек. Потрібно постійно думати про гіпотермію й обмороження. Волога зменшує ефективність ізоляційного шару вашого одягу. Вітер краде тепло, яке з такими труднощами виробляється вашим тілом.

Користуйтеся одягом із вовни або синтетики

Найкраще гріє багатшаровий одяг

Ті, хто дружив в школі з фізикою, пам'ятають, що повітряні прошарки між одягом прекрасно зберігають тепло. Під курткою – светр, під светром – кофта, під кофтою – футболка, під футболкою – майка – і тоді точно не замерзнете. Весь одяг має бути вільним і таким, що не обмежує рух. Одяг, який облягає, швидше віддає тепло.

Нижня білизна – все це в ідеалі повинно бути з натурального матеріалу. Така білизна добре вбирає піт і відводить рідину на поверхню тканини. А синтетика може довго залишатися мокрою. І неприємно, і некорисно.

Не забувайте про гігієну

Чим чистіше ваше тіло, тим легше йому зберігати тепло. Те ж стосується й одягу.

Головний убір

Голову в холоді тримати не потрібно

А зовсім навпаки, так як через голову організм втрачає до 25% тепла. У плані оптимістичності ідеальні підшоломники (фески), які закривають не лише голову, але й шию, а також вуха та лоб. Таким чином, один підшоломник замінює легку шапочку, шарф і теплу шапку, економлячи місце і вагу. І, звичайно ж, тепла шапка (або вовняна, або з вухами з тонким хутром).

Теплі куртки

Теплу куртку – пухову або синтепонову – часто несуть у рюкзаку, коли сонячно і не дме сильний вітер. У такі моменти тепло і складається хибне враження, що вона взагалі непотрібна. Але на привалах, або варто вітрові подути сильніше, як починаєш промерзати, дістаєш заповітний пуховик, і життя стає значно краще. Тепла куртка повинна бути не лише теплою, але і добре закривати попереk, шию, руки. Для цього у неї повинні бути рукава відповідної довжини з манжетами, високий комір з капюшоном, який затягується, і поясна стяжка. Змійка, або інша система застібання, повинна працювати легко і безвідмовно, так як іноді надягати теплу куртку доводиться вже замерзшими руками.

Ходовий комплект одягу

У ходовий комплект входить той одяг, який використовується більшу частину часу в умовах руху на місцевості. Також цей комплект повинен співвідноситися з іншим одягом, щоб під нього легко можна було вдягнути светр, а на нього легко б налазила тепла куртка.

Найпоширеніші варіанти ходового комплекту одягу – комбінезон, напівкомбінезон і куртка, штани і куртка. Ходовий одяг має бути не надто теплим, але з хорошими вітровочними властивостями, погано вбираючим вологу і можливістю вентиляції, так як під час руху організм виробляє набагато більше тепла, ніж може віддати в навколишнє середовище. Саме тому, щоб не відбувалися перегрів і сильне потовиділення, ходовий одяг має бути помірно теплим. А функції теплового одягу добре виконає пуховик і додатковий светр або жилетка.

Рукавиці

У суперечці, що краще – пальчата чи рукавиці, є одна відповідь: і те, й інше. Особливо якщо їх можна вдягнути на обидві руки одночасно. Для помірно холодної погоди підійдуть пальчата, до переваг яких належить можливість дрібної моторики пальців. При пониженні температури, посиленні вітру, а також на привалах можна надягати рукавиці. І пальчата, і рукавиці ніколи не треба ховати далеко, навіть коли дуже тепло, оскільки навіть за 10 хвилин відпочинку пальці рук вже можуть дуже сильно замерзнути. Знімаючи пальчата і рукавиці, їх слід ховати ближче до тіла, щоб вони не остигли, наприклад, за пазуху або в рукава. Якщо злегка вологі пальчата чи рукавиці кинути на сніг або залишити на відкритому повітрі, то вони за 10 хвилин перетворяться на крижинки, які доведеться енергійно відігрівати.

Не рекомендується використовувати імпорнтні пальчата, шкіряні пальчата і рукавиці, лижні пальчата і рукавиці. Вони не сохнуть, добре горять, в них холодно.

Рукавиці часто губляться. Щоб виключити цю можливість, до них пришивається довга гумка і пропускається через рукава куртки.

Взуття та шкарпетки

Черевики повинні бути не тісними і не дуже вільними з урахуванням теплих шкарпеток і додаткових устілок, тобто на 1–2 розміри більше звичайного взуття. Вибираючи взуття, надавайте перевагу моделям з глибоким протектором, не надто вираженим каблуком, зручною системою шнурівки, жорстким носком, який дозволяє, не травмуючи пальці, вибавати сходинки у твердому снігу або дерні. Також черевики повинні добре фіксувати гомілковостопний суглоб, щоб уникнути підвертання ніг, розтягнень і вивихів. Черевики повинні бути достатньо жорсткими, зробленими з товстої шкіри. Вибрані черевики непогано обробити спеціальною водовідштовхувальною сумішшю або касторовою олією.

Вибір шкарпеток підлягає певним рекомендаціям, але вже в меншому ступені, ніж черевики, бо більшою мірою шкарпетки вибирають з індивідуальних переваг. Кращий варіант складається з двох партовстих в'язаних вовняних шкарпеток для ходьби, однієї пари таких же шкарпеток тільки для сну і однієї пари запасних. Ще краще використовувати додаткові товсті устілки, наприклад, повстяні.

Білизна і термобілизна

При виборі білизни перевагу слід віддати зробленим з натуральних матеріалів. Термобілизна може бути спеціальною, або ж можуть бути старі добрі кальсонки, колготки тощо. На тіло можна надіти гольф, сорочку, тільняшку або тонкий светр.

Нижню білизну потрібно брати, виходячи з ваших звичайних уявлень про гігієну.

Ночівля

Обов'язково переодягніться перед сном у чистий і сухий одяг

За день ваш одяг вбирає вологу, піт, і тому зменшується ефективність теплоізоляції. Одяг вночі легше зняти, ніж надіти. Тому краще перестаратися, ніж недостаратися.

На ніч завжди надягайте шапку

Шапка, яка натягується до шиї й має отвір для обличчя, найкраще тримається під час сну і заодно запобігає тепловтраті в ділянці шиї.

Тримайте під рукою якусь їжу

Це потрібно, щоб підкачати тепло вночі. Шоколад, горішки, сир і вода допоможуть зігрітися. (Найкраще їсти сало на сніданок, обід і вечерю. Але якщо сала з собою не так багато, то краще з'їсти його вдень).

Зніміть, розшнуруйте черевики і відкрийте їх повністю

Ваші черевики, швидше за все, промерзнуть і задубіють, і якщо ви їх не розшнуруєте, то не зможете вранці надіти.

Буде розумно сходити в туалет перед тим, як ви закутаєтеся в спальний мішок. Немає нічого гіршого, ніж усвідомлення того, що у вас є потреба після того, як ви залізли в спальник. Якщо відчуття потреби виникло серед ночі, то краще вилізти і випорожнитися. Після цього ви будете спати краще і вам буде тепліше.

Визначте заздалегідь правила поведінки для всіх мешканців намету

Головна задача – зберігати сухість намету і його простір.

Не забувайте струшувати сніг і витирати вологу, щоб вони не потрапляли на одяг або спорядження.

І наостанок – кілька простих способів, які допоможуть вам менше мерзнути в холоді.

Перше – дихати на морозі треба через ніс. При такому диханні повітря потрапляє в легені більш довгим і вузьким шляхом. І поки він по ньому пройде, то нагріється набагато більше. А рухаючись назад, віддасть більше тепла, яке використовується для зігрівання наступної порції повітря, що рухається до легенів.

Друге – треба бути ближче до інших людей. Тіло кожної людини випромінює тепло в простір. І чим ближче знаходяться люди, тим більше тепла вони віддають один одному.

Третє – лише один сухий гірчичник в кожній шкарпетці, або перцевий пластир, наклеєний на підшову ніг, дозволить помаленьку зігрівати ноги протягом приблизно дванадцяти годин стояння на холоді. Такий спосіб збільшить кровообіг в стопах ніг, і в результаті ноги будуть менше мерзнути. Ще можна в берці на устілки класти жіночі прокладки. Вони прекрасно вбирають вологу, і тому ноги знову ж таки мерзнутимуть менше. На ноги вдягайте дві пари шкарпеток із різних матеріалів. Тоді між ними буде великий прошарок повітря, який допоможе ногам зберегти тепло. Бавовняні шкарпетки краще відкладають до теплового часу – вони вбирають і утримують вологу, через що ноги сильно мерзнуть. Найкращі шкарпетки для холодів – із суміші вовни, поліестеру і бавовни. Проти намокання ніг можна використовувати поліетиленові пакети: одягаєте шкарпетку на ногу, на шкарпетку поліетиленовий пакет, а вже зверху взуття. Тоді, навіть якщо ваші черевики промокнуть, ноги залишаться сухими і будуть у відносному теплі.

Четверте – середньої сили постукування по спині вашого сусіда в ділянці між лопатками протягом 1–2 хвилин боковою поверхнею вашого кулака – буде стимулювати формування активного відчуття тепла в центрі спини і його розходження по всьому тілу і поступового зігрівання.

Побільше рідини! Не допускайте зневоднення організму!

Кава і всі продукти, що містять кофеїн, зведуть до мінімуму – вони звужують судини. Якщо не хочете мерзнути – кидайте курити. Куріння звужує судини – мерзнете більше.

(продовження на стор. 8)

(початок на стор. 6)

Не слід бути голодним

Обов'язково добре поїжте, краще щось висококалорійне. Замерзли – також з'їжте що-небудь.

Заходьте, по можливості, кожні півгодини-годину у тепле приміщення, якщо ви проводите цілий день на вулиці.

Якщо можете, візьміть з собою термос з гарячим чаєм або супом.

Працюйте руками, рухайте ними, аби посилити кровообіг у замерзаючих судинах. Так само рухайте пальцями ніг. Можна пострибати з ноги на ногу – тільки не дуже енергійно, це може зашкодити замерзлим тканинам.

Не перевтомлюйтеся

Втомлена людина швидше піддається переохолодженню. Як правило, люди, відчувши, що починають замерзати, рухаються дуже активно. Але це також не зовсім розумно, тому що енергія використовується дуже швидко, а сили треба поновлювати. Отож ворушіться, але не надто інтенсивно.

Чого не можна робити

Всі ми знаємо головну пораду – «зігрітись алкоголем». Але це велика помилка. Алкоголем вдало зігрітись неможливо. Річ у тім, що спочатку вам може здаватися, що ви зігрілися. Однак алкоголь лише сприяє переохолодженню. Як діє алкоголь на морозі? Алкоголь розширює судини. А, як ми вже говорили вище, на холоді судини звужуються, чим створюють захист від переохолодження внутрішніх органів. Розширення судин і посилення циркуляція крові посилять віддачу тепла зовні і знизять захист від холоду внутрішніх органів. Крім того, вживаючи алкоголь, ви можете втратити контроль над ситуацією.

При холоді не можна торкатися до металу і бетону. Вони дуже добре проводять тепло, отже виходить, забирають його у вас.

Продукти з високим вмістом корисних жирів, такі як горіхи, допомагають організму регулювати температуру. Тому люди, в раціоні яких не вистачає жирів, часто мерзнуть. Запам'ятайте це, запасіться горіхами і, щойно відчуєте холод, з'їжте жменю.

Обмороження

Нагадаємо, обмороження – пошкодження тканин тіла, викликане впливом низьких температур. До обмороження може призвести тривале перебування на вулиці, особливо при високій вологості і сильному вітрі. Найчастіше від обмороження страждають вуха, ніс, щоки пальці рук і ніг.

Чому стається обмороження?

При тривалому впливі низьких температур в організмі скорочується подача крові до судин, що знаходяться близько до поверхні тіла. Таким чином, тепло зберігається близько життєво важливих внутрішніх органів. Але при цьому тканини, розташовані біля поверхні, можуть сильно переохолодитися. При важких формах обмороження в тканинах починають утворюватися кристали льоду, тканини тверднуть, людина перестає відчувати обморожені ділянки. В результаті можливі відмирання ділянок тіла і навіть смертельний результат.

Зазвичай обмороження відбувається при температурі повітря нижче -10°C . Але це може трапитися навіть тоді, коли за вікном невеликий плюс. Сильний вітер і висока вологість можуть сприяти обмороженню.

Ступені обмороження

Перший ступінь обмороження

На цій стадії обмороження шкіра на пошкодженій ділянці блідне, а після попадання в тепло навпаки – червоніє. Втрачається чутливість, людина відчуває оніміння в постраждалій ділянці тіла. Можливі свербіж, печіння, біль. Через 5–7 днів обморожені ділянки повністю відновлюються.

Другий ступінь обмороження

У разі обмороження другого ступеня ті ж симптоми, що і в першому випадку можуть проявлятися сильніше. Крім того, через кілька днів на пошкодженій ділянці з'являються пухирі, наповнені прозорою рідиною. При цій стадії обмороження на одужання може знадобитися кілька тижнів.

Третій ступінь обмороження

Настає при тривалому впливі холоду. Пухирці, які утворюються в цьому випадку, наповнені червоною рідиною. Пошкоджена шкіра повністю відмирає, і на місці пухирців з'являються рубці. Загоєння відбувається протягом місяця.

Четвертий ступінь обмороження

Це найнебезпечніша стадія. Характерною особливістю є синюшний колір потерпілої ділянки і сильний його набряк при попаданні тіла в тепло. Ця стадія часто поєднується з другою і третьою стадіями. При четвертій стадії обмороження вплив холоду найбільш агресивний і призводить до омертвіння тканин, причому постраждати можуть не тільки м'язи і шкіра, але і сухожилля, і кістки.

Правила першої допомоги

Всім, хто періодично потрапляє в умови сніжної і морозної зими, а значить, час від часу піддається впливу низьких температур, потрібно знати правила першої допомоги при обмороженнях. Тоді в разі необхідності ви зможете надати потерпілому першу допомогу.

Перенести постраждалого в тепло. Перше, що потрібно зробити – прибрати фактор, який негативно впливає, тобто холод.

Зняти промерзлі речі: куртку, штани, взуття, шкарпетки, рукавиці.

Виключити різке прогрівання. При першій (лише при першій) стадії обмороження для відновлення кровообігу можна розтерти замерзлі частини тіла. Але при всіх інших стадіях це може нанести шкоду, так як холод привів до значних пошкоджень тканин. Тому краще дати тілу поступово прогріватися і відновити кровообіг в постраждалих ділянках.

Накласти пов'язки і зафіксувати їх. Щоб не пошкодити постраждалі ділянки тіла, їх покривають пов'язками і фіксують. При накладенні пов'язки зазвичай використовують вату і марлю, які зверху покривають теплоізолюючою тканиною: клейонкою, прогумованою тканиною.

Напоїти теплим чаєм – це допоможе підвищити загальну температуру тіла і сприятиме нормалізації кровообігу.

Викликати лікаря. Це обов'язковий пункт при наданні допомоги людині, що потерпіла від обмороження.

ВОЛОНТЕРАМ НА ЗАМІТКУ! В зоні АТО хлопцям, крім того, чим ви допомагаєте, потрібні гірчичники, перцевий пластр, жіночі прокладки, горішки (фундук, арахіс, волоські)

Ало цій мові – БУДЬТЕ ЗДОРОВИ! І не хворійте!
Віктор Гребенник

МЕТОДИКА «ХОМОПОПІЄНСУ» (Оповідання)

Вихідні були шумні. У гості до куми приїхала далека родичка з Антрациту. Як у нас заведено, будьякий родич куми – то наш спільний співтовариш, співтістечківець і співпірїжківець. Тим більше, що й людина ця – нашенська, перевірена днями АТО. Ми жартома називали її «радисткою Кат», бо звуть її Катюшкою. Вона – наймолодша з нашої різновікової й різноміської компанії. Працівниця соцслужб і мама симпатичних близнят

трирічного віку, яких ми у жарт називаємо Льоликом і Боліком. Бо хлоп'ята ці – такої ж самої мультяшної зовнішності й шкодливості. Зустрічаємося ми всі разом украй рідко – через напруженість відносин куми з її антрацитівським корінням.

Катюха АТО пережила нервово. Причин на те багато. І найперша – звичайно ж, діти. Вона розповідала, як пацани, чуючи вибухи й автоматні черги, лягали за диван, де їм облаштували «бліндаж», і відстрілювалися від бандитів із іграшкових автоматів.

А виходячи з квартири, на вікнах якої були

встановлені залізні віконниці, що позбавляли всі кімнати сонячного світла, простягали рученята до сонечка й пропонували варіанти його збереження:

– Мамо, давай набелемо сонечка у банку й заховаємо у холодильник, – Льолик завжди перший у своїх ініціативах, за правом народженого п'ятьма хвилинами раніше.

– Ти со?! Воно з сонечко! – тут же вступав у діалог Болик. – Його в духовку тлеба! У холодильнику сонечко замелзне!..

Так вони й прожили це літо. Хлоп'ята – у дерев'яному «бліндажі» (через неможливість відвідування дитсадка). Мама – під їхньою посиленою охороною, ковтаючи невидимі сльози щоразу, коли при звуках пострілів сини по-чоловічому її заспокоювали: «Мамо, не бійся! Ми полуць! Ми тебе охолонаємо!»

Коли приходив з роботи чоловік, вони зустрічали його біля дверей, рапортували про завершення чергування і здавали маму йому. І все б нічого, якби не друга й основна причина Катюшчиних бід – чоловікова рідня. Ця ж причина має коріння й у небажання моєї куми накривати святковий стіл і кликати отую рідню в гості. Катюшка, як людина, знайома з законодавством і здатна адекватно оцінити ситуацію, весь цей бардак обізвала свавіллям і бандитизмом, а чоловікова мама (вона ж – свекруха) образилася на неповагу до «наших спасителів», позяк бачила в них єдину можливість «щасливо вмерти у Росії».

Тож війна у Катюхи була повсюди. Як вона говорила – без перерви на обід. Єдиним віконцем до світлого світу були дзвінки до нас та соцмережі, де вона жила у нормальному світі. Дивно, але противників «Однокласників», що донедавна вважала соцмережі порожнім гаєнням часу, яке відволікає від живого спілкування, вона знайшла там допомогу й підтримку друзів. Тут, у зоні «сомалі-еленеризму», соцмережі стали рятівною соломинкою для тих, хто стався зберегти зв'язок із Україною й не втратити здоровий глузд у цьому безумстві. Так у їхньому домі утворилася зона в зоні, де й жила Катя – без права голосу й звуку, у темній вирві новин «руського мира», в оточенні галасуючих перманентних любительськ російських кладовищ, порівнюючи себе з замкненою до клітки патріархального світу Катериною з «Грози».

Оскільки квартири їхні були на одному сходовому майданчику, то особистого простору у Катюхи було небагато – ванна кімната і спальня. Весь інший простір займали мама, війна та російські новини.

«Яка я була жвава, а у вас зав'яла зовсім... Чи така ж я була?» – сумно цитувала Катюха літературну тезку, згасаючи у скайпі й занепадаючи духом у «статусах».

Десь у липні вона зателефувала моїй кумі (хто вони одна одній, ми так і не вираховували, позаяк споріднення дуже далеко – ніби зовиці) й, ридючи, повідомила, що їй урвався терпець. Чоловіка кохає, але... розлучення!

Пара у них чудова, дїглахи супероби, та й Андрюха не був помічений у стрічкових вакханаліях. Кума їх дуже любить. Тож одразу занепокоїлася й кинулася рятувати любов, родину та Катюшку, яка вже остаточно «розклеїлася».

Катерина зізналася, що вдома у них – суцільний «руський мир» і козачий круг. Коли мама ночами бігала з хлібом-сіллю стрічати донських козаків, чергувала на блокпостах, обривала на Катюшчиній клумбі квіти, аби вручити їх «визволителям», напихала домашніх «страшними новинами» про «карателів» і «хунту», берегла свої органи від чорних американських трансплантологів і хотіла вмерти у Росії, це було нестерпно.

Катя намагалася пояснити рідні поточну ситуацію з точки зору економічного розвитку області, розірваних зв'язків, виплат, закону, проте це призводило тільки до маминих серцевих нападів та її, Катюхи, депресії.

Тоді, опустивши руки, оточена обрусілими й показаними подругами шістдесятирічного віку, вона замкнулась у собі, розуміючи, що кожна нова розмова призводитиме до сліз і скандалу. Вона стала уникати їхнього товариства.

Її колись весело пурхаюча душа нині перебувала у смутку, роблячи квартиру ще понуришою, а світлий погляд погас. Безробіття з причини закриття держустанов не залишило їй шансів на ковток повітря.

Дім, раша-новини, молитви про скору загибель «укрів» і «нациків», забиті вікна, зів'ялі квіти, постріли та п'яні крики папахоносних «визволителів» не тільки убили в ній кохання, а й погасили її світ. Вона перестала вишивати бісером і складати казки для хлоп'ят, а її знаменитий колись плов став звичайною кашею.

Терпіння у неї скінчилося, коли близнята захворіли, а вона не знайшла у аптечці ліків. Адже ще недавно Катюшка на останню зарплатню купила все, що могло знадобитися дітям – жарознижуючі, антибіотики, анальгетики, ну і (звісно, хлоп'ята ж!) купу бинтів і зеленки. В аптечці було порожньо.

На питання «Де ліки?» мама, не скромничаючи, повідомила, що все необхідне, включаючи активоване вугілля й жарознижуюче, вона віднесла на блокпост «нашим хлопцям».

Катюха просто рухнула від безсилля й істерики. У дітей був жар. У обох, бо близнюки мали властивість усе робити синхронно. Тобто й хворіли вони дружно й темпераментно жарко. Тоді, немов хапаючись за останню рятівну соломинку, вона й набрала єдиний рідний телефонний номер.

Підтримати її на відстані ліками кума не могла. Проте допомогти виграти родинну війну й урятувати сім'ю... Тут кума відчула виклик! Рідню вона «любила» на рівні негативно заряджених іонів.

– Не реви, – чітко поставленим голосом керівника сімейної АТО сказала кума. – Давай викликай лікаря. Температуру збивай старим способом – оцет із водою ще ніхто не забороняв. Займися малими, а потім поговоримо.

Коли через півгодини зателефувала заспокоєна Катерина, у куми вже був план порятунку. Ні, ну справді, коли це ми, нащадки степових амазонок і просто хороші жіночки, відступали перед труднощами?!

Бойову розмальовку на лице наносити не стали, проте стратегію обдумали. Кума запропонувала використати вже перевірену в умовах зони сомалі-еленеризму та своєї «обращеної» рідні методику «Хомопопінєнс».

– Ой, я читала про різні психологічні методики, проте такої не знаю! – здивувалася Катюшка. – Однак до експерименту в ім'я збереження родини готова.

І тоді кума повідала правила «Хомопопінєнсу»: завжди залишатися людиною, навіть по відношенню до ворога (іноді людина з ворожою стрічкою може допомогти більше, ніж рідня, що зізнається тобі у любові, але ділить подумки твоє майно); не нав'язувати нікому свою думку, а натомість погоджуватися навіть із найабсурднішою, довівши свою згоду й думки співбесідника до абсурду; у поведінці й розмовах із любителями «руського мира» білявка – це не колір волосся й навіть не колір мозку, а стан душі. І, нарешті, основне правило:

– Катюшо, ми тут усі, схоже, потрапили в попу. Проте вижити, та ще й із перемогою, – наша задача! – командним голосом проводила кума курс молодого хомопопінєнця. – Ага, все кинула і здалася. Ти чого це?! Пам'ятай: якщо ти у попі, то постарайся зробити своє перебування там комфортним, а стан попи – нестерпним. І головне для себе: все, що ти робиш, роби з любов'ю. Навіть дурниці несусвітні. Тільки-но почнеш мститися чи ненавидіти – все, подавай документи на розлучення і приїжджай на довгострокове госптування.

Судячи з хихикання Катюхи у телефонній слухавці та внесених у перебігу розмови пропозицій, життя, родину й кохання було врятовано, а методику прийнято...

І ось, так би мовити, молодий боєць-хомопопінєнець прибув до командири доповісти про проведено роботу, цебто про диверсійну діяльність в умовах козаколюбства й русоочманіння...

...Хтось із моїх френдес написав про наші з кумою пригоди: «Приходила подруга оплакатися на життя. Так і проїрали з нею до ранку». У точку, як кажуть!..

Поки діти об'їдалися смаколикама й насолоджувалися безтурботним перекиданням у купі абрикосово-яблукового листа, ми, попиваючи мій заспокійливо-бойовий чайок і втираючи веселі сльози, слухали оповідку про застосування методики ведення новоспеченим бійцем-хомопопінєнцем психологічної війни в умовах ближнього бою та про виживання в умовах попи. **(продовження на стор. 10)**

(початок на стор. 8)

Після наданої по телефону моральної підтримки Катюха ожила. Та й температура близнят прийшла у норму. Тож вона взялася за втілення у життя правил «Хомопопінсу».

Перш за все поговорила з чоловіком, позаяк головне правило будь-якого бійця – довіра і ще раз довіра. Немає довіри до союзника – війну можна не починати.

Розмова виявилася вчасною. Оскільки чоловік дуже переживав, спостерігаючи занепадницький стан дружини й нервово гортаючи літературу з післяпологової депресії, то навіть не звернув уваги на перетворення оселі на козачий курінь.

Андрій не тільки підтримав дружину, але й узяв активну участь у всіх бойових діях. Уже наступного ранку портрет Путіна «красувався» повсюди – на стінах, на холодильнику, на унітазі, на сміттєвих відрах, на прасувальній дошці. І не тільки у Катюшиній, але й у маминій квартирі. Простудіювавши інтернет, Катюха запровадила у родині козацькі правила, статuti й традиції.

Чарка перед їдою, під час її й після неї свекру дуже сподобалась, і він почав оберігати невістку.

– Козак завжди правий! – заламуючи руки, зупиняла Катерина маму у бажанні нагримати на тата.

Тато цвів од радощів і на догоду лагідній невісточки-розумниці «копав» новий «квітник», скасувавши чергування на блокпосту. По телевізору – Кончита Вурст, і мама в культурному шоці: «Геї наступають! Усюди прокляті геї!» А далі на стіл клалась інтернет-роздруківка нібито російської газети з жаскими заголовками: «Путін нагородив Кончиту», «Розквіт Кончити у Росії», «Кончита – радник Путіна з питань культури Донського козацтва», «Затверджено склад нового ансамблю "Кончита-Русь"». Адже фотешопом та іншими подібними програмами звичайний сучасний бюджетний клерк володіє, як Робін Гуд луком. Зберуться подружки похулити «хунту», й тут же – полум'яна промова революціонера-хомопопінця:

– Як можна брати до рук укропські гривні, пенсії від хунти?!

Збліднення й тремтіння повік у революційному екстазі доводили товаришок до переляку.

А Катюха й на цьому не зупинялась, і ось уже миготить перед очима близьких нова роздруківка: «Пенсіонери Новоганнівки

відмовилися від українських пенсій. "Ми нічого не хочемо від хунти!" – скандували патріоти». А передовиця «Стахановських вістей» під заголовком «Краще помремо, аніж скористаємось укропським газом!» і взагалі навела на гостей синій смуток...

Насмаживши котлеток (частину з них вона задалегідь сховала для коханого) і обдавши мамині кімнати ароматом часничку,

Катюха, гордо піднісши голову, пакувала їх у «тормозок» для «захисників». Уклала туди ж і чарочки, хрестила тата у дверному отворі й кланялася до землі.

А коли тато, хильнувши зайвого, був битий на майдані нагаями за дебош на блокпосту та стриптиз із двома бля... (ой, постовими сестрами милосердя!), а мама кидалася на унтер-офіцера з криком «Карателю клятий!», Катерина впала непритомна й ледь не пішла з дому. Бо ж батьки повстали проти влади й нового законного порядку, а її патріотизм не міг витримати такого зрадництва!

Андрюха, вислуховуючи мамині скарги й Катеринину доповідь, відповзав до гаражу, давлячись від сміху й утираючи сльози. Методика діяла! Путіна й донських козаків відтоді стали згадувати рідше... Тепер молоде подружжя вичікувало зручного часу для завдання вирішального удару.

Цей час настав, коли мама раптом захворіла. Лежала, охоючи й поглинаючи принесені татом із блокпосту пігулки.

Оглянувши етикетки на флаконах із ліками, Катюха охнула, зронила коробку медикаментів, зблідла й ледь вимовила, глядячи на матір:

– Боже ж ти мій! Мамо, як же так?! Така молода!.. – і, заривавши, вибігла геть.

Усі подальші дні Катерина була послужливою. І дивилася на рідню скорботним поглядом, час від часу заводячи з татом розмову про спадщину та паї на квартиру.

Через пару днів вона застала вдома сусідку-медсестру й уздріла капельницю з глюкозою та кокарбоксілазою. Медичка докірливо дивилася на оточуючих. А Катерина, пробігши очима інструкцію до ліків, ударилась у паніку і з криком:

– Я думала, що ви наша, що ви – російська патріотка... А ви – вбивця! Як ви могли?! – і вибігла з кімнати.

Мама, вже в передчутті істеричного нападу, попрощала розтлумачити, що сталося.

І Катерина, ридуючи, пояснила, що мамі, скоріше за все, вже недовго лишилося радувати їх своєю присутністю, бо сусідка-вбивця щойно зробила їй ін'єкцію укропівськими ліками. А це – однозначна смерть для російського патріота. Та ще ж до того, мама прийняла смертельну дозу укропського валідолу, цитрамону та стіролівського вітаміну С, безсумнівно виготовленого правосеками (бо й коробочка у нього – підозріло оранжева, немов натяк на перемогу Помаранчевої революції). Рідня

впала у ступор. А мама одужала. Мабуть, під впливом шоку...

А потім у сім'ї вибухнув політичний скандал, підігртий розповіддю сусідки про те, що вже весь дім оформив пенсії у Харкові, привіз собі й ліків, і їжі. А ще сусідка, як медик, настійливо порекомендувала вживати все ж таки ліки українського чи європейського виробництва, позаяк російські чомусь не хочуть приймати навіть осілі в Антрациті гості.

Скандал заходив у глухий кут. І тут вирішальне слово, як голова молодій родині й опора сім'ї літньої, сказав Андрій:

– Тату, мамо, Катюшо, я вас усіх люблю. Проте мені здається, що політики стало в нашому домі забагато. Що поганого було в Україні? Зарплатня, робота, допомога на дітей, дім – повна чаша, поїздки на шашлики, море, Ялта... Он і телевізора вам хорошого купили, євроремонт у квартирі зробили. А зараз що? Води нема, грошей нема, пенсій нема, живемо в надголюдь. Ідеш на роботу – стріляють. Ідеш з роботи – стріляють. І це ще добре, що робота є. Мамо, якщо ти хочеш до Росії, то я відвезу тебе до твоєї сестри й живи там. А я хочу свою роботу, бо вона мене цілком улаштувала. І Катюха вже за своєю скучила. Їжу, цукерки й ліки он дітям треба, а не отій п'яні на блокпостах. Отже, так: або у нашій родині більше не буде політики, козаків, Путіна й Росії, або ми з Катюхою забираємо близнят і – біженцями на Волинь, до татових родичів!

І все! У родині настав мир. А замість «раша-тв» – старі добрі фільми по інтернеті. Обійнявшись на диванчику, за чаєм із печенюжками (до речі, свекруха Катюся дала класний рецепт печива на розсолі – і смачно, й економно, бо грошей же немає)...

Відвівши куму вбік, аби не зіпсувати її репутацію як фахівця із хомопопінсу, вона спитала, що це взагалі таке й де вона відловила те чудернацьке словечко.

– Ти шо?! Ти ж сама мені давала читати про той хомопопінс, – здивувалася кума. – Я, правда, з книги мало що зрозуміла. Про любов сподобалось. А інше сама під війну допрацювала. Про війну ж тоді не писали: хто ж знав, що у нас тут отака ленера буде? Зараз поверну. Вивчай – річ хороша, працює, – сказала кума, повертаючи мені брошурку.

Додому я йшла, ридуючи від сміху. Знаєте, сльози щастя, любові й радості – найчистіші й найблагодатніші. Коли отак ридаш од щастя чи від ніжності до своїх близьких, то здається, що то райдуга-веселочка витікає з твого серця кольоровими крапельками.

А дівчатка мої – молодці! Адже все, що ми робимо, робиться нами з любов'ю. І навіть воюємо люблячи!..

Що ж стосується «Хомопопінса», то... «Хо'опопоно – гавайське вирішення проблем».

Так називалася яскрава лимонно-біла брошурка з усміхненим личком, яку я давала кумі почитати!..

Про війну там дійсно не писали – тільки про любов. Бо хто ж на тих Гавайях знав, що у нас тут отака ленера буде?!

***

- Дівчино, як вас звуть?
- Росія.
- Дивне ім'я!
- Тато так назвав. Вважає, що воно якнайкраще пасує до мого прізвища.
- А яке ж у вас прізвище?
- Безпутіна.

***

- Володимире Володимировичу, а чи буде залізна завіса між нами й Заходом?
- Ні! Обійдемося звичайним колючим дротом.

***

Перед сном Путін розгадував кросворд. І не зміг розгадати лише одне слово: «Політичний авантюрист епохи Андрія Макаревича... П'ять букв... Хто ж це такий?.. Обама чомусь не підходить!..»

***

- Розмова двох москвичів:
- Мені здається, що Путін – справжнісінький хохол!
  - Чому?
  - Всю Україну з'їсти не зміг, тож намагається хоч понадкушувати. Та й то безуспішно.

***

Глядячи на свій стрімко зростаючий рейтинг, Путін кожен новий день починає радісним вигуком: «Слава Україні!»

***

- Путін дає інструкції міністрові внутрішніх справ:
- Ви мусите не просто боротися з корупцією, а оголосити їй війну!
  - А хіба є різниця?
  - Є. Після війни всі ворожі здобутки дістаються переможцям.

***

- Упіймав Путін золоту рибку й каже їй:
- Відпущу назад у море, якщо виконаєш моє бажання. Хочу бути Президентом аж до самої своєї смерті!
  - Діло хазяйське! – відповідає рибка.
  - А міг би пожити ще хоча б рік!

***

Проблема не у тому, що Росія – країна-бензоколонка, а у тому, що Путін на цій бензоколонці закурив.

***

- Тату, а хто такий Путін?
- Не могу відповісти.
- Чому?
- Бо рано тобі ще знати такі слова, синку!

***

- Що я отримую, коли стану депутатом?
- Сміттєвий контейнер. Фінський, новий. І почесну грамоту.
- І безкоштовну путівку!..
- В АТО!

***

Прагнучи в усьому бути схожим на Путіна, голова однієї з підмосковних сільрад зробив щеплення сусідському дворнязі, покружляв над селом на «кукурузнику», повчив літати фермерських курей, знайшов на дні сільського ставка п'ять горілчаних пляшок, упіймав підлящика вагою у двісті десять грамів, за тиждень проїхав на «Копійці» від рідного села до райцентру, вигнав із дому дружину і знайшов собі коханку-спортсменку, вирядивсь у зелений камуфляж і прирізав до своєї присадибної ділянки шматок сусідського городу – під приводом захисту колорадських жуків, права яких там нібито утискаються. Зараз дивується: чому до нього досі не прийшла популярність і чому односельці з нього глузують? Усе ж робив один в один за вождем!

***

Якщо вірити соціологічним опитуванням, у Росії маги дитину від Путіна мріють 85% жінок і 70% чоловіків.

***

Утрачено народну довіру. Якщо знайдете, поверніть її Володимире Володимировичу через «Перший канал».

***

Кажуть, Володимир Володимирович настільки крутий, що, коли у нього виникають проблеми, він телефонує сам собі.

***

Після останнього виступу Путіна у Кремлі половину депутатів було госпіталізовано з поламаними долонями.

***

- Батько з сином гуляють біля московського Кремля.
- Тату, а для чого потрібна така висока стіна?
  - Щоб злодії не перелізли...
  - Син, не зовсім зрозумівши, перепитує:
  - Звідки? Ззовні чи зсередини?

***

- Кажуть, якщо на Донбас прийде «Правий сектор», то нашому краєві – кінець!
- Кінець уже настає. А «Правого сектора» й досі не видно.

***

- Учора ховали Януковича.
- Та бачив я, куме, бачив. Двадцять разів на біс закопували!

***

Прихильники «новоросії» схожі на геїв: пишуть, що їх багато, але серед наших знайомих немає жодного.

Богданов Николай Викторович

ПРАВИЙ СЕКТОР

Екатеринбургская региональная ячейка

тел. +7-912-24-55-

ЧЕКАЮ ТЕБЕ З ПЕРЕМОГОЮ, ГЕРОЮ!

Гімн батальйону «Донбас»

За честь і за волю, за кращу долю
Покликала рідна земля,
Хай краще загину за ньеньку Україну,
Ніж буду рабом москаля.

До світлого раю рабів не пускають.
Тож, браття, скидайте ярмо!
Ми кров'ю свободу свою здобували
І ми її не віддамо!

Ми – діти народу, козацького роду,
І правда, що йде крізь віки.
Ми рідную землю прикрили собою,
Як наші діди і батьки.

Одна наша доля і наша держава,
І прапор, і те, хто ми є,
І княжий тризуб, і козацька слава
Нам сили в бою додає!

Ми є Україна, велика родина,
Карпати, і Крим, і Донбас,
Від Сяну до Дону залізним кордоном
Завжди захищаємо вас.

Юрій Брайтон

Край землі

На край землі не прийде ніч;
На край землі міняють сонця.
Хто був с тобою пліч-о-пліч -
Міняють, міняють хлопців...

На край землі, якщо вона моя;
На край землі в червоній смузі
Псалми співають, як воля твоя -
Співають... Міняють друзів...

Приспів:
Без сумніву, – в прицілах не свої,
Але і не чужі – умовно все,
Умовний навіть край землі! -
Десь там мої малі – без прапорів,
В калюжах кораблі...

На край землі з усіх боків;
На край землі замало світла.
Безсоння б'є сльозами матерів!
Тут, на краю землі – земля огидна...

На край землі не прийде ніч;
На край землі міняють сонця...
І кулемет мовчить –
Міняють хлопця...

Приспів

Арсен Мірзоян, м. Запоріжжя.

Ніхто, крім нас

(Пісня десантників)

Повітря скрипить на зубах, наче порох,
І кулі свистять біля скронь.
За спинами мирних ховається ворог,
І ми зупиняєм вогонь.

Не вірячи в карту з відсутністю Криму,
Ми бачимо сні у вогні...
Ковтаєм свинець за Донбас, за країну
На чорній брехливій війні.
Ковтаєм свинець за Донбас, за країну
На чорній брехливій війні.

Земля горить від крові і від поту,
Ридають матері у мирний час.
Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!
Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!

Розірвані нерви, придумані вісті,
Кипучий і праведний гнів...
І їде хлопчина – вантаж номер двісті
Від кулі колишніх братів.

Та нас не поставить ніхто на коліна –
Доводили хлопці не раз.
Є сила і правда, і є Україна,
А значить, і Небо за нас!
Є сила і правда, і є Україна,
А значить, і Небо за нас!

Земля горить від крові і від поту,
Ридають матері у мирний час.
Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!
Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!

Земля горить від крові і від поту,
Ридають матері у мирний час.
Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!

Ніхто крім нас не зробить цю роботу,
Ніхто крім нас, ніхто крім нас!

18 липня 2014 р.

Редакційна група

Керівник проекту - Микола Шваб.
Головний редактор - Світлана Вепшина.
Художні редактори - Любов Гребенник, Віктор Гребенник.
Літературний редактор - Максим Зеленчук.
Дизайнер-верстальник - Марина Мудра
Коректори - Вікторія Єфіменко, Олена Єфімова, Анатолій Маєвський.

Координати для питань із співпраці

Електронна пошта: finenews.shvab@gmail.com
Сторінка у Facebook: www.facebook.com/nikolay.shvab
Сайт: www.finenews.info/ua